

CSUKÁS ISTVÁN

Hapci-Rakéta

a Hókuszpókusz- szigetekre

Szőnyi Gergely
rajzaival

CSUKÁS ISTVÁN

Hapci-Rakéta

a Hókuszpókusz-
szigetekre

1. TÜSSZENTÉS-MEGHAJTÁSÚ HAPCI-RAKÉTA

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer három testvér. Két fiú és egy lány. Nem volt rajtuk semmi különös, talán csak annyi, hogy a nagyobbik fiú egy picit dagi volt, a kisebbik fiú szemüveges, a lány pedig tejfehér bőrű. De különben olyanok voltak, mint a többi gyerek. A dagit Daninak hívták, a szemüvegest Jenőnek, a tejfehér bőrűt Pircsinek.

Iskolások voltak mind a hárman, de most éppen otthon nyögtek, mivel hatalmas influenzajárvány söpört végig a városon, és egy csapásra megbénította az oktatást, mert főleg a tanulójfjúság közül szedte az áldozatait. Ez már így van, hogy

az összes járvány többnyire az oktatási idő alatt dűl, hogy miért, azt még eddig senki sem tudta megfejtteni.

Reggel a mamájuk kikészített nekik egy csomó gyógyszert és aggódva szólt vissza az ajtóból.

- Vegyétek be a gyógyszereket! És igyatok forró teát. És ne nyissátok ki az ablakot, mert huzat lesz, és tüdőgyulladást kaptok! És ne tévézzetek, és ne bömböltessétek a rádiót! És ne veszekedjete, és ne rontsátok el a gyomrotokat!

És elrohant dolgozni.

Dani azonnal kinyitotta az összes ablakot.

- Ne tüsszögjete, mert megfertőzitek a kutyámat! Gyere ide, Vacak!

Hogy történt, hogy történhetett? Az ablaknál álltak mind a négyen, s egyszerre tüsszentettek. Talán a tüsszentés összeszorzódott, és akkora légnyomás keletkezhetett, amely eltért a normálistól? A lényeg az, hogy egyszerre kirepültek mind az ablakon!

Szálltak suhanva túl a városon, túl a határokon, egyszer délnek, egyszer északnak, nem tudták pontosan, Jenő, a szuper eszű is csak pislogott

a szemüvege mögött. Dani magához ölelte Vacakot s nagyokat kurjongatott.

- Repülünk! Hapci!

Pircsi belecsimpaszkodott Jenőbe.

- Mi ez? Mi ez? - sikongatott.

Jenő végre összeszedte szuper eszét, s így szólt.

- Tüszentés-hajtású Hapci-Rakéta! Vagyis tessék tüszögni, mert leállunk!

- Azon ne múljék! - rikkantotta Dani. - Egy hónapra való üzemanyag van bennem! Hapci! Hapci! Hapci!

2. NÁTHA-SZIGET

Egy nagy óceán fölé értek, nem látszott se az eleje, se a vége. Lebegtek tűnődve, mikor Jenő felkiáltott.

- Ott egy sziget! Ereszkedjünk le!

- Épp ideje! - morogta Dani. - Már kisebesedett az orrom az állandó tüsszögéstől!

Leereszkedtek, Dani egy utolsót tüsszentett, csak úgy rezegtek a bokrok.

- Egészségedre! - mondta egy náthás hang.

- Köszönöm! - köszönte meg Dani.

- Nem jó! - mondta a náthás hang. - Neked kell azt mondani, hogy egészségedre! Itt ez a köszönés!

- Itt? De hol vagyunk? És te ki vagy? - csodálkozott Dani.

- A Nátha-szigeten vagytok! És én egy szigetlakó vagyok.

Előlépett a szigetlakó. Hát, elég fura figura volt! Tulajdonképpen egy hatalmas orr volt! Egy vibráló, pirosuló orr!

- Nincs véletlenül egy zsebkendőtök?

Pircsi szótlanul átnyújtotta a zsebkendőjét.

Az Orr-ember ugrált örömeiben.

- Ó, egy zsebkendő! Egy tiszta zsebkendő!

Abbahagyta az ugrálást s nyugodtabban folytatta.

- Tudjátok, milyen nagy kincs egy zsebkendő a Nátha-szigeten?! Már évszázadok óta kifogyott!

- Fúj! - húzta el a száját Jenő. - Akkor mibe fújjátok az orrotokat?

- Semmibe! Ez a mi tragédiánk! Ezért nem tudunk soha kikeveredni a náthából! Hapci!

- Egészségedre! - mondta Jenő. - És ha megkérhetlek, a zsebkendőbe hapcizz!

- Nem, nem! Hogyisne! Ez nagy kincs! - a szigetlakó gyorsan eldugta a zsebkendőt.

- És akkor hogyan gyógyultok meg? - kíváncsiskodott Pircsi.

- Itt soha senki nem gyógyul meg! Itt örökké náthások vagyunk! Aki nem az, egy pillanat alatt megfertőzzük. Különleges, gyógyíthatatlan náthával!

Felénk célzott az orrával, és nagy levegőt vett.

- Meneküljünk! - kapott észbe Jenő. - Futás!

Nyakukba szedték a lábukat, futottak, menekültek. A parton utolérte őket a hatalmas, orkánszerű tüsszentés. Fölemelkedtek a levegőbe és zúgva repültek.

3. VITAMIN-SZIGET

Egy korong alakú sziget fölé értek. Ahogy lebegtek, Jenő előkapta a noteszát, gyorsan belerajzolta a Nátha-szigetet s ezt az újat.

Lefelé ereszkedtek a pirula alakú szigetre, mikor finom zuhany érte őket.

- Itt locsolnak! Itt permeteznek! Itt spriccelnek! - kiáltott fel Dani.

Vacak a gazdája képét nyalogatta buzgón, erre Dani is megnyalta óvatosan a kezét, majd vigyorogva felordított.

- Hé! Itt gyümölcslével permeteznek! Finom almalé! Meg meggylé! Meg őszibarack! Meg kivi!

- Mivi? - kérdezte Pircsi.

Nézelődtek, nem láttak senkit.

- Hahó! Hé! Hé! Vau! - kiáltoztak, illetve Vacak csaholt.

Végre Jenő észrevette a hatalmas táblát. Oda-mentek, megbámulták. A táblára ez volt írva:

„Ez a Vitamin-sziget! Itt az élethez szükséges összes vitamin megtalálható! Az A-vitamintól a Z-vitaminig. Kövessétek a jeleket és ne tömjétek tele magatokat, felesleges. Elég, ha mindegyikből csak egy csipetnyit esztek! Jó gyógyulást és jó utat! (És ne kiabáljatok, mert nem lakik senki a szigeten. Minden magától működik.)”

Szép csendben végigsétáltak a jelek mentén, s bekaptak egy-egy csipetnyit a vitaminokból. A vitaminok fűrtökben lógtak a fákról, különleges alakú tablettákba préselve. Volt répa alakú, volt alma

formájú, volt amelyik meggyre, körtére, paprikára hasonlított.

A sziget végén megálltak, Dani hangosan lélegzett az orrán át.

- Szelel az orrom! - mondta boldogan. - Elmúlt a náthám!

- Meggyógyultunk! - ujjongott Pircsi.

- De hogy megyünk tovább? - komorodott el Dani. - Kifogyott a nátha üzemanyag!

Mindnyájan Jenőre néztek, hogy találjon ki valamit a szuper eszével. Jenő töprengett, gondolkozott, mozgatta a szuper eszét. Majd mosolyogva így szólt.

- Két kérdés van! Egy: merre menjünk, hogy hazaérjünk? Kettő: hogyan menjünk tovább? Az elsőre nem tudom a választ, majd figyelünk

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nagyon, hogy megtaláljuk a hazavezető utat!
A második egyszerű! Tele vagyunk vitaminnal!
Az majd elrepít! Dobbantsunk!

Nekifutottak, dobbantottak, s csodák csodája,
gyönyörűen suhantak, szálltak a levegőben.

